

L-am jucat în film cu multă dragoste, savurându-i „bonomia“ și admirându-i aripa protectoare cu care își apăra liniștea — nevasta — și căminul. Așa cum se vede, am avut și eu de furcă în hora caragialeană. Slăvită fie-i amintirea și eternă recunoștință.

Ion Manu

artist emerit

Eugenia Popovici în
Zița

● O ANUME MUZICALITATE SCENICĂ...

Activitatea mea teatrală e legată de teatrul caragialean prin Zița, rol interpretat de mine pentru prima dată în anul 1948, și de câteva schițe dramatizate.

Nu pot spune că rolul Ziței nu mi-a ridicat probleme; dimpotrivă: trebuia să aduc pe scenă hazul unei ființe neevoluate intelectual fără să abuzez de tenta vulgară. Personajul trebuia compus pornind de la trăsăturile sale interioare, nu de la ceea ce e ostentativ și exterior. Handicapată de datele fizice ale eroinei, am căutat să o „luminez“ printr-un suris adresat ridicolului, care să aparțină în același timp interpretei și spectatorilor.

A fost o muncă dificilă, în care sprijinul regizorului Sică Alexandrescu a fost însemnat. Am avut de învățat mai ales în ceea ce privește accelerarea ritmului scenic. O compuneam pe Zița alături de galeria de eroine din *Bădăranii*, *Scoala femeilor*, *Revizorul*, *Steaua fără nume* (eleva).

Toate acestea au ceva comun: sînt niște ființe „crude“, cu o gândire „minimală“, fie că e vorba de Zița sau de Lucetta din *Bădăranii*, au o anume „frăgezime“ spirituală primitivă...

Mi-am dat o dată mai mult seama, pe parcursul repetițiilor, că teatrul lui Caragiale cere o muzicalitate scenică specială, cere — cu multă strădanie — găsirea tonului just. Orice

accent nepotrivit sună fals, neartistic. Solistica este exclusă. Tot spectacolul trebuie compus ca o simfonie în care toate instrumentele cîntă ca mari valori individuale, dar sub o aceeași cheie muzicală: partitura genială a lui Ion Luca Caragiale. Cu aceste gânduri am compus rolul Ziței.

Eugenia Popovici

artistă emerită